

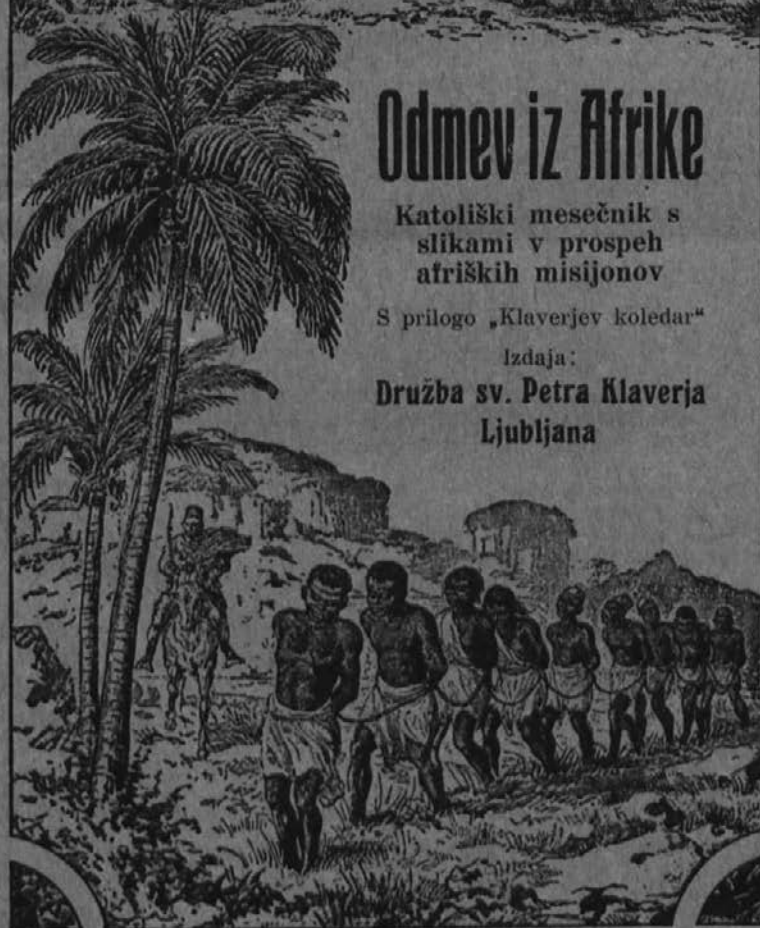
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 13 Din, 7·20 L, 80 am. cts., 2·60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebina: Sv. Jožef kot družinski oče katoliške Cerkve. — Iz misijonov: Ne morem gledati otroka kako umira. — Vesele in žalostne novice iz apostolske prefektуре Buea. — Katoliška rokodelska šola v Somalilandiji. — Pomoč o pravem času. — Katehisti za Siluk. — Iz Vatikana. — Kako moremo pomagati, da bo milijon ljudi srečnih? Misijonarjeve želje. — Krst želja. — Uslišane molitve. — Njih svetosti papežu Piju XI.

Darovi.

Od septembra in oktobra 1928.

- Za afriške misijone v splošnem: Din 10.853·85; L 171·30.
Za sv. maše: Din 550·20;
Za stradajoče: Din 80·—;
Za gobavce: Din 25·—;
Za odkup sužnjev: Din 2.929·49; L 230·—.
Za botrinske darove: Din 2.700·—; L 90·—.
Za zamorčke: Din 213·50; L 50·—.
Za katehiste: Din 30·—;
Za kruh sv. Antona: 6.348·50; L 125·20.
Za misijonsko zvezo: L 6·—.
Za otroško zvezo: Din 24·—.
Za mašno zvezo: Din 1.960·—.
Za Klaverjev vinar: Din 2·—; L 0·60.
Za afriški tisk in katekizem: Din 361·—.
Za določene namene: Din 1.379·—.
Za določene misijone: Din 407·—.
Iz nabiralnika-zamorčka: L 117·55.
Za Klaverjevo družbo: Din 40·50.
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 678·—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Iz Vatikana.

Čitatelji našega „Odmeva iz Afrike“ in prijatelji naše Klaverjeve družbe se gotovo z veseljem spominjajo poziva, ki jih je vabil, da naj za Nj. Svetost papeža Pija XI. o priliki njegove zlate maše poklanjajo darove.

Naša vrhovna voditeljica je bila v položaju, da je mogla vse tozadevne duhovne darove kakor tudi darila za Petrov novčič sešteti in jih sv. Očetu 2. januarja 1929 izročiti.

Nj. Svetost je kazal kakor vselej čudovito in nadočeto vsko naklonjenost in je sprejel šopek, ki so mu ga v ljubezni in hvaležnosti povili njegovi otroci, misijonski prijatelji, z vidnim zadovoljstvom in se zahvalil vrhovni voditeljici s tem, da je iz polnega srca podelil blagoslov njej kakor tudi sodalinjam sv. Petra Klaverja in vsem, ki spadajo h Klaverjevi družbi in njenim dobrotnikom od blizu in daleč. Vrhovna voditeljica je hotela po prejeti avdijenci veselo vest sporočiti čitateljem Odmeva iz Afrike, ko ji naenkrat liki vrelec veselja za njo in za vse, ki so skupno žrtvovali, dojde od kardinala državnega tajnika pisanje, iz katerega morejo čitatelji še natančneje spoznati, kako dobrodošli so bili Nj. Svetosti njih otroška vdanost in njih dokazi ljubezni.

Državno tajništvo Nj. Svetosti
Št. 76.414

Iz Vatikana, 8. januarja 1929.

Vaše blagorodje!

Z očetovskim zadovoljstvom je sv. Oče sprejel dar v znesku 50.000 lir, ki ste ga nedavno položili pred njegov prestol kot Petrov novčič skupno s prekrasnim, v umetno vezani mapi nanizanim duhovnim zakladom.

Ta dokaz krščanske velikodušnosti in pobožnega spoštovanja napram namestniku Jezusa Kristusa je obenem izdatna pomoč za mnogoštevilna dela ljubezni do bližnjega in apostolata, ki jih mora oče vseh po vsem katoliškem svetu podpirati in v spominu imeti.

Medtem torej, ko se Vam Nj. Svetost po meni živahno zahvaljuje in vsem darovalcem božjih milosti obilico želi, podeljuje v znak očetovske naklonjenosti Vam, gospa grofica in vsej Družbi, ki jo Vi tako modro vodite, svoj apostolski blagoslov.

Z izrazom največjega spoštovanja ostajam Vašemu blagorodju udani
P. Card. Gasparri.

Visokorodni gospej grofici Mariji Falkenhayn
vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja
v Rimu.

* * *

K temu dostavljamo, da smo dobili tudi še potem, ko smo sv. Očetu že bili izročili darove, novih zbirk in zato odvarjamo nov seznam ali pravzaprav le prvega nadaljujemo in, ako se bo nabralo precejšnje število teh nabirk, bomo sv. Očetu položili k nogam dodatek k darilom, ki smo jih že izročili.

Zato naj se požuri vsak, ki želi svoje duhovne darove in svoj Petrov novčič pokloniti sv. Očetu kot jubilejni dar in tako njegovemu očetovskemu srcu novo radost napraviti.¹

Ker je med pogoji za zadobljenje jubilejnega odpustka med drugim tudi predpisan dar, se nam zdi pameten tale nasvet, da ta dar položimo v posvečene roke Kristusovega namestnika na zemlji, ki najbolj ve, kako se utolaži znano in neznano, dušno in telesno gorje blizu in daleč, ker iz visoke stolice vatikanske vse najbolje pregleda in v svojem očetovskem srcu vse vklepa.

¹ Izpolnjeni sezname morajo priti uredništvu Odmeva do konec septembra tek. leta v roke.

Sv. Jožef, družinski oče sv. katoliške Cerkve.

Piše kaplan Ferd. H.

Dober krščanski družinski oče ne skrbi neumorno samo za prebivalce domače hiše, temveč tudi za reveže prav po zgledu Jezusa Kristusa, katerega namestnik je v svoji družini. Siromak ne bo nikdar potrkal na njegove duri zastonj, vsem pomoči potrebnim so vedno odprte. Drage volje mu postreže s čemur le more, dovoli mu tudi počitek pod svojo streho. Zahteva pa tudi od svojih gostov, da se dostojno obnašajo in udeležijo skupne molitve ter dajejo drugim lep zgled.

Sv. Jožef, prōsi za nas in za uboge afriške zamorce!

In sv. Jožef? Kaj bo storil on kot družinski oče svete Cerkve? Bo li on, sveti očak, ki se je duha Kristusovega navzel iz prvega vira, iz srca Jezusovega samega, ravnal drugače? Tisočkrat ne! On je ljubeznivi oče vseh; nobeden se ne zateče zastonj k njemu. Toda njegovo očetovsko srce je odprto tudi ubožcem, ki trkajo na vrata svetovne hiše velike božje družine, ubogim poganom, in tako jo postal zaščitnik katoliških misijonov.

Razvijaj to misel, dragi čitatelj dalje, štej skrbi in zadeve misijonarjev, ki se zaupno obračajo k sv. Jožefu, in vprašaj te apostole, ali ne čutijo res njegove pomoči? Soglasno ti bodo odgovorili: „Sv. Jožef je naš oče.“

Ako mu hočeš za njegov god napraviti posebno veselje ter si zagotoviti v svojih zadevah in potrebah njegovo priprošnjo, pomagaj mu privedi mnogo ubogih v največji dušni revščini živečih poganov, iz tmine v kraljestvo božje, kjer bodo kot prijatelji in tovariši Jezusovi deležni milosti in blagoslova otrok božjih.

Ne morem gledati otroka, kako umira.

Ta pretresujoči krik Hagare odmeva danes na stotinah ustnic. Misijonarji ga pošiljajo proti nebu, ko vidijo svoje najdražje v nevarnosti: svoje nove krščanske občine in nove kristjane, ki v veri še niso utrjeni. Brezverski učitelji se bodo polastili šol in bodo vcepljali s posvetno vedo tudi strup krivoverstva v mlada srca. Žalostnim srcem mora gledati misijonar pretečo pogubo duš, za katerih zveličanje se je trudil že desetletja.

To ni nikaka črnogledost; izkušnja uči, da je ta strah upravičen. Saj je pisal škof Aerman iz apostolskega vikarijata Volta v zahodni Afriki Klaverjevi družbi že pred več tedni: „Stroga šolska postava preti, da bo vse dobro uničila, kar smo s tolikimi žrtvami spravili pokonci, 60 šol v zunanjih misijonskih postajah so mi že zaprli.“

Za veliko gre! Pod krinko civilizacije se zahteva od šol in učiteljev toliko, da temu revna blagajna misijonarjeva ni več kos. S tem pa je že podan vzrok, da se misijonske šole ali popolnoma zapro ali pa se na njih nastavijo versko mlačni ali nasprotni učitelji. V duše katehumenov se začne sejati dvom, dušni pastir pa je brez moči proti temu. Nima denarja, da bi njegovi učitelji napravili državni izpit in si preskrbeli predpisanih učnih sredstev.

Apostolski vikar Svaci-dežele v Južni Afriki piše: „Šolsko vprašanje je postalo pereče. Že dejstvo, da je sv. Oče poslal v Afriko posebnega šolskega nadzornika, je dokaz, kako važno je to vprašanje. Ako bi Vam imenoval vsoto, ki jo smatra apostolski legat za potrebno, bi se ustrašili. Gre za milijone laških lir. Račun je popolnoma pravilen, ako hočemo uspešno nastopiti proti 18 sektam, ki delujejo v Svaci-deželi. Zelo se bojim, kaj bo. Povsod bi bilo treba novih šol. Vsi misijonarji mi pišejo, naj jim

pošljem učiteljev, da bodo mogli otvoriti šole. Jaz sem prepričan, da so šole neobhodno potrebne za širjenje vere po teh krajih in da bomo vse postojanke izgubili, ako se ne pobrigamo. Toda kako naj otvarjamo nove šole, ko nimamo sredstev za vzdrževanje starih? Imamo jih nad 40 a moralo bi jih biti 150, ako hočemo zmagali.“

Še bolj natanko piše škof Larne, apostolski vikar v Banguelo, Vzh. Afrika: „Katoliška vera je tu v največji nevarnosti, ker nimamo sredstev, da bi zadostili državnim šolskim zakonom. Urediti moramo katoliške misijone tako, da bodo mogli konkurirati. Pa ne gre le zato, da vzgojimo učiteljev, ampak treba je ogromnih vsot za zidanje in vzdrževanje šol ter primerno plačo učiteljem.“

Treba je ustanoviti učilišče za izobrazbo učiteljev. Vzdrževanje bo zneslo 60 tisoč dinarjev letno. Treba je takozvanih internatov za bolj talentirane, za 30 dečkov in 30 deklic, in sicer 10 internatov pri patrih in 3 pri sestrah; skupni upravní stroški bi znašali 24 tisoč mark letno. Zunanjih šol imamo po 3 pri vsakem misijonu, moralo pa bi jih biti 15 do 20, kar bi nanesele zopet 24 tisoč mark.

To je naš šolski načrt v Banguelo. Kdo ga bo izpeljal? Mi moramo vladi priznati, da nimamo sredstev. In kaj bo potem? Vlada bo pozvala bogate sekte, naj šole ustanove. In tako bodo po naših katoliških vaseh poučevali veri sovražni učitelji. Kaj bo posledica tega? Vsakdo lahko izprevidi versko nevarnost za naše kristjane. — Jaz si ne upam vladi priznati naše nezmožnosti. Imejte usmiljenje s 15 tisoč krščanskimi otroci v Banguelo in z drugimi, ki šele imajo krščeni biti. Pomagajte, da jih ne iztrgajo iz naročja sv. Cerkve vsled borega denarja!“

Ali ni v teh besedah zapopadena globoka materinska boleost? „Jaz ne morem gledati, kako mi otrok umira!“ To bi bila za otroka dušna smrt, ki je hujša nego telesna. Ali ne bomo ganjeni od tega glasu hiteli na pomoč? Saj tudi tistega, ki se potaplja, ne pustimo brez pomoči.

Res da je treba ogromnih vsot za šole; toda ako vsak bralec daruje le 10 dinarjev potom najbližje podružnice Klaverjeve družbe (Ljubljana, Miklošičeva 3), pa bomo mogli veseli zaklicati v Afriko: „Ne, tvoj otrok ne sme umreti; mi vsi se bomo pobrigali, da ga rešimo!“

(Darovi, ki jih pošljete v ta namen, naj imajo označbo: „Šolski sklad“.)

Vesele in žalostne novice iz apostolske prefektуре Buea (Zah. Afrika).

Mgr. Rogan iz Mill Hill-a, apostolski prefekt v Buea (Kamerun), nam zajemljivo opisuje deželo in krščansko prebivalstvo tamošnjih domačinov:

Nedavno so došli semkaj trije patri naše misijonske hiše v Mill Hill-u. Čeprav nas je sedaj tu 15 duhovnikov in 4 sestre, bi moralo biti 40 krat toliko misijonskega osebja. Vsled posebnosti okolice je bilo težko vsakega misijonarja postaviti na njemu primerno mesto. V angleškem Kamerunu sploh ni ravne zemlje. Naša prefektura je vulkanska pokrajina. V 32 tisoč kvadratnih miljah jo pokrivajo gore, griči, vulkani, čeri, gozdovi, prepadi, hudouniki brez mostov. Zdi se, da je tu zibelka vseh gorâ na širni zemlji in da vse reke in vode od tu izvirajo. Solnce razlije vso svojo vročino na to deželo že dopoldne, vse deževje je tu koncentrirano. Angleški del Kameruna še ni kultiviran, le ob obali je nekaj belih kolonistov. V francoskem Kamerunu je to vse drugače. Tam je svet raven in je bila že pred vojsko speljana železnica in lepe ceste.

Z ozirom na prihod novih misijonarjev sem ustanovil v Njinikonu novo postajo. Tu je bila poprej sama pustinja, neke vrste „otok Patmos“, kamor je izganjal kralj tiste, ki so bili osumljeni krščanstva. Še pred 5 leti je bilo tu le kakih 5 kristjanov in kakih 5 katehumenov. Lani sem našel že tisoč kristjanov in prav toliko katehumenov. Sami so si sezidali cerkev, kjer se zbirajo zjutraj in zvečer k skupni molitvi. Katehumene poučujejo po ves dan. Vsi imajo neko skupno življenje in skupno last. Od junija dalje imajo misijonarja med seboj. V septembru je bilo 9.543 sv. obhajil. Stari zatiralec je umrl pred enim letom. V njegovi nekdanji sprejemnici sem maševal in je pelo med sv. mašo 90 pevcev. Že 16 let sem v Afriki, bil sem tudi v Ugandi, a kaj takega še nisem videl in slišal kot v Njinikonu. Tudi pogani prihajajo semkaj, da se uče na zgledih kristjanov nramnega življenja.

Prejšnji kralj je tu odločil nek poseben prostor za izgance, da bi se ostalo ljudstvo ne „okužilo“ od krščanstva. Duhovnik se je smel oglasiti le mimogrede, stalno se ni smel tu naseliti. Tudi ga vladar ni sprejel. Zdaj delujeta 2 misijonarja v Njinikonu. Novi vladar me je sprejel prijazno. Toda, ker so mu 4 žene ušle v misijon, se bojim, da se bo kedaj maščeval. Ne boje se ga pa kristjani in

katehumeni; kajti utrdilo jih je prejšnje preganjanje. Njih stanovitnost je priklicala božji blagoslov na to deželo. — Naj bi nam naši bralci z molitvijo pomagali do še lepših uspehov!“

P. Evoy, Mill-Hillski misijonar v isti prefekturi, opisuje 18. marca grozen vihar:

„V jutro 12. januarja smo doživeli grozen vihar. Nismo se ga nadejali, a božja Previdnost ga nam je namenila. Vsled slabega vremena je bilo v cerkvi le 16 ljudi in mašnik, ki je maševal. Pa tudi v usodni uri nas božja roka ni zapustila. Niti eden izmed zasutih ni bil težko ranjen, le 5 jih je bilo lažje ranjenih, ki so se pa tekom tedna opomogli.

Škoda je bila zelo velika. Altar je bil razbit, ciborij, mašna knjiga, prti, mašna obleka, 2 bakrena križa, amerišanske orglje, klopi in nekaj drugih stvari pa deloma uničenih. Hudo smo prizadeti po tej nesreči. Zdaj bomo morali zidati večjo cerkev, ki je že v delu in nas stane doslej 20 funtov šterlingov. Pa navzlic temu hvalimo Boga, da vsaj človeških žrtev ni bilo. Groza me je, če pomislim, kaj bi bilo ako, bi se bila nesreča pripetila kako nedeljo.

Moji ljudje so vsled katastrofe vsi zbegani. Ne bil bi pravi dušni pastir, ako bi se ne pobrigal, da se jim izpolni želja, ki jo goje že 4 in pol leta: da bi imeli primerno bivališče za Gospoda Boga, ki bi bilo priprosto, a vendar dostojno opremljeno.

Katoliška rokodelska šola v Somalilandiji.

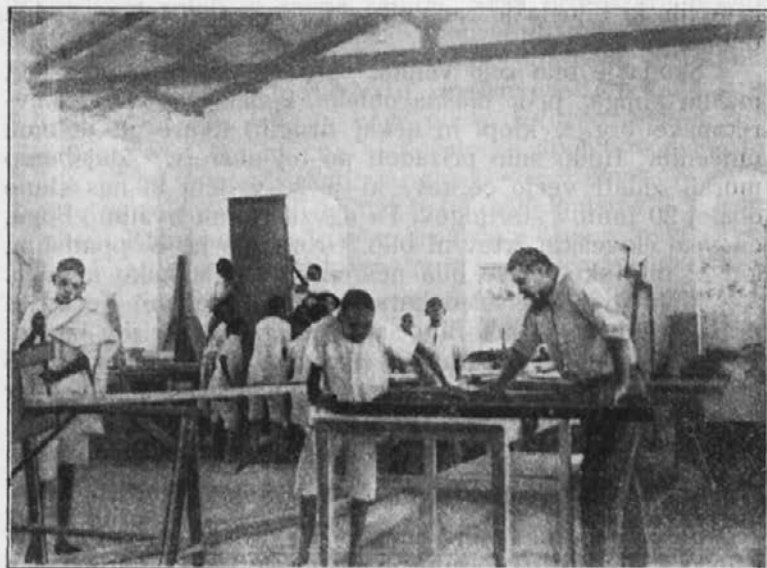
Sledeče poročilo br. Janeza od sv. Srca iz družbe Marijine (v Montfortu) je bilo napisano za Klaverjevo družbo. Preč. gospod škof Andrej Jaroseau v Kap. apostolski administrator v Somalilandiji, smatra omenjeno šolo kot jako velike važnosti za izpreobrnitev te dežele.

Vsled marljivosti in potrpežljivosti misijonarjev dobro napreduje misijon v Somalilandiji navzlic težavam, ki jih ima prestajati od Islama. Otrok je mnogo in dobro napredujejo. Gospod škof Jaroseau je to šolo ustanovil, da omogoči mladini, da si bo pozneje mogla sama služiti svoj kruh. Šola je bila otvorjena v novembru 1926 in šteje sedaj 12 učencev. Vodita jo dva brata od sv. Gabrijela. Somali so pastirji in stanujejo s čredami po puščavah, kar je za izpreobračanje neprikladno. Misijonarji si zato prizadevajo, da bi ljudi ohranili v centru, kjer naj bi si slu-

žili svoj kruh, pri tem pa seveda ne pozabijo na njihove duše. Ti rokodelci bodo enkrat misijonarju v veliko oporo, ker bodo imeli pri svojih rojaskih močen vpliv. Somali je jako vnet za napredek in se zna prilagoditi razmeram. Četudi je težav mnogo, vendar naš trud ni brez uspeha.

Naj sledi dnevni red, ki ima namen vzgajati dečke iz duhovno-verskega vidika.

ob 5. $\frac{1}{2}$ uri vstati	od 7. $\frac{1}{2}$ do 10. ure delo v delavnici
ob 5. $\frac{3}{4}$ uri molitev, sv. maša, $\frac{1}{2}$ ure verouka	od 10. do 10. $\frac{1}{2}$ oddih
ob 7. uri zajutrek in pospravljanje	od 10. $\frac{1}{2}$ do 11. $\frac{3}{4}$ ure risanje
	ob 12. uri kosilo in oddih

Katoliška rokodelska šola v Somalilandiji.

ob 1. $\frac{1}{2}$ katekizem	ob 5. $\frac{1}{4}$ uri pisanje v frančoščini in aritmetika
ob 2. $\frac{1}{4}$ uri razlaga dela	ob 7. uri večerja
ob 3. uri delo v delavnici	ob 7. $\frac{1}{2}$ uri molitev in počitek.
ob 5. uri oddih	

Naj vam povem zgled, kako so ti dečki verni. 12. maja se je deček Ludovik ponesrečil. Hotel je napeti transmijski jermen, pa ga je zgrabil stroj in mu zdrobil obe nogi ter eno roko, težko rano pa je še dobil na glavi in na desni roki. Izprva smo mislili, da je mrtev, ker je bil z glavo parkrat udaril ob cementni tlak. Kako smo se začudili, ko je kmalu potem zaklical Marijo in začel glasno moliti: očitno znamenje, da mu je Marija rešila življenje.

Pater je prihitel in ga spovedal ter dejal v sv. olje; potem smo ga zanesli v bolnico. Ko so mu uravnavali ude, ni vpil, ampak neprestano klical Marijo. Zdaj bo kmalu zdrav in že kaj malega dela.

V šoli se zaenkrat poučujejo le lesna in železna dela med temi tudi brušenje in vrtanje železa. Pogon je na 2 vreteni, stroja za brušenje in vrtanje pa žene motor za 11 Hp. Poleg je delavnica za mizarje, kjer delajo 4 dečki. Nameravamo ves obrat še razširiti, samo denarja nimamo. Vajenci nam izpočetka tudi orodje zelo pokvarijo. Oglašja se jih vedno mnogo za sprejem. Mohamedanski stariši nam sami dovajajo svoje otroke. Reko: „Tvoja vera je dobra. Naše otroke napravi kristjane in uči jih delati. Mi sami pa ne moremo postati kristjani, ker imamo prazno glavo in se ne moremo učiti.“

Pred vsem sprejemamo sirote. Hiša ni bila zidana v ta namen, kateremu sedaj služi, zato bi bilo treba prezidave. Mnogo otrok moramo žalostni odsloviti. Med tem ko stariši prosijo, nas otroci milo gledajo kot bi hoteli reči: „Rad bi postal kristjan!“ Rečemo jim, naj pozneje zopet pridejo, ko bo hiša popravljena. Nekateri ne pridejo več, ker mislijo, da smo jih odslovili končno veljavno, drugi pa pridejo in zopet prosijo.

Kakor smo rekli: naše podjetje moramo razširiti. Zato priporočim zadevo Vaši dobroti. Ko bodo prostori povečani, bomo mogli mnogo več otrok sprejeti, kajti Somali je z majim zadovoljen. Malo kuhanega žita, mleka, plevnico za ponoči, ogrinjalo za obleko — to je vse.“

Pomoč o pravem času.

Apostolski vikarijat Zgornji Kassai (Belg. Kongo). Pismo P. Brandt-a iz kongregacije Prečistega srca Marijinega v Scheutu.

Ne morem Vam opisati svoje hvaležnosti, ko sem prejel poslana darila. Zagotavljam Vas, da se Vas bom vsak dan spominjal pri sv. maši. Vaša Družba mi je vsak dan najbolj pri srcu. Moji kristjani, ki so revni kakor jaz, me tudi prosijo, da Vam v njih imenu izrečem stoterno moyo (zahvalo). Danes so zbrali celo 5.25 frankov za eno sv. mašo v namen Vaše Družbe. Zelo so ponosni na svojo cerkev in bi radi, da bi bila najlepša v vikarijatu, „da bi ljubemu Bogu bilo prijetno v njej.“ Upam, da mu bo.

Letni račun je bil ogromen. Misijon je obsežen kakor vsa Belgija, ima 300 vasi in šteje 8.950 kristjanov. Med

temi je 1.981 mladih krščanskih družin — kar je menda edini slučaj v Afriki —, šteje toliko dečkov kakor deklic, ki si žele sv. krsta. 696 katehumenov čaka na sv. krst. V naše osnovne šole hodi 519 dečkov in 248 deklic. Sv. obhajila se množijo; letno jih je 89 tisoč, dnevno 50.

Vse to Vam je dokaz, da res potrebujemo veliko cerkev. Zanašam se na Vašo darežljivost, da jo bom mogel o pravem času dovršiti. Pri p. provincijalu sem napravil 21.000 frankov dolga z obljubo, da jih vrnem o prvi priliki. Kaj naj bi storil? Ali naj prekinem delo? To bi bilo za nas začetek konca. Ali naj bi odpustil katehiste? To bi se reklo pustiti ovčice brez pastirjev sredi poganstva, katehumenom pa zabraniti vstop v Cerkev. Ljubi Bog mi je po Vaši pošiljlatvi obnovil pogum. Zato iznova: tisočera Vam bodi zahvala!

Kako moremo pomagati, da bo milijon ljudi večno srečnih?

Z molitvijo, ki jo neprestano pošiljamo k Bogu! V tem prepričanju, ki temelji v naši katoliški veri, je pisal P. Mlakić, Detwok, Osrednja Afrika Klaverjevi družbi: „Prosim, molite za nas in navajajte tudi druge k molitvi. Spominjam se, da sem nekje bral, kako so se izpreobrnili pogani v prvih časih krščanstva po molitvi sv. Pavla pod palmo, sv. Antona v votlini in puščavnikov v puščavi; več nego po pridigah sv. očetov. „Ako Bog ne zida hiše, se zastonj trudijo zidarji.“ In škof Herman (Spodnji Volta, zapadna Afrika) je pisal nedavno: „V mnogih karmelskih samostanih molijo za naš vikariat. V tem je naša moč in vzrok, da napredujemo.“ — Bog bi lahko duše izveličal brez nas; ker pa gotove milosti daje le, ako ga zanje prosimo, zato je usoda premnogih duš položena v naše roke. Misel, ki je navdusevala svetnike k molitvi za druge bo, ako jo globoko premislimo, tudi nam povod, da vsaj devet dni pred praznikom Varstva sv. Jožefa posvetimo v priprošnjo za rešenje neumrljivih duš in tako sodelujemo pri križarski vojni molitve za Afriko, k čemur poziva Klaverjeva Družba vse zveste katoličane. Posebna molitev za teh 9 dni (od 8. do 16. aprila) se dobi v poljubnem številu zastonj pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Miklošičeva cesta št. 3.

Skupno se zatecimo k Presv. Srcu Jezusovemu. Gre nam za večno srečo naših poganskih bratov v Afriki!

Misijonarjeve želje.

Msgr. Simon O. S. F. S., Pella, prosi za zvon pri novi misijonski postaji, ker je sicer nemogoče raztresene kristjane zbirati k službi božji.

P. Libii, Frančiškan, Assiut prosi za mašno obleko in mašno posodo za novo cerkev, in za fotografski aparat, da bi mogel proizvajati diapozitive in stereoskopične slike.

P. Rudler, kongregacije Očetov sv. Duha, bi zelo potreboval 30 m dobrega, rdečega bombažastega satina.

O. Valat, afriški misijonar, prosi za pisalni stroj, kateri bi mu lahko veliko pomagal.

Krst želja.

(Iz misijonarjevega dnevnika.)

Piše P. Jakob Cavallo, misijonar Consolate.

Da citatelj bolje razume, kar bom tu povedal, je treba pripomniti sledeče: Okolca Lulanga je spadala pred vojsko k nekdanjemu vikarijatu Dar-es-Salam, ki so ga upravljali misijonarji-benediktinci sv. Otilije. Vojska je, žal, pregnala misijonarje iz Vzhodne Afrike in tako je ostalo večina misijonov praznih nekaj let. Potem, ko so nastopile zopet redne razmere in je kongregacija za širjenje vere vikarijat nanovo razdelila, je Lalunga zopet pripadla kongregaciji Consolate. Koncem 1919 je kongregacija poslala nekaj misijonarjev tu sem, da zbero razkropljeno čredo in upostavijo redne razmere.

Dne 29. oktobra 1919 sem prišel prvič v misijon Mhombe (Lulanga). Vse mi je bilo novo: kraj in ljudske navade kakor tudi jezik Kismahili. Ker sem jezik lomil le za silo, sem bil v občevanju z domačini precej neroden. Seveda je morala zadostovati polovica besed, da sem z njih pomočjo uganil drugo polovico, kar pa je pomenilo napenjati duha. Bili so pa vsi zelo veseli, da po dolgih vojnih letih zopet vidijo misijonarja. Vsi vprek so mi pripovedovali novice in mi stavili nebroj vprašanj. Jaz pa sem komaj enemu sprti odgovarjal. O priliki nekega takega pogovora sem opazil dečka, ki se je prerival skozi množico do moje mize, da mi izroči listič. Vsled množice ljudi sem odložil branje za pozneje; medtem pa se je deček že odstranil. Ko se je pogovor nekoliko polegel, sem odprl listič in bral v jeziku kismahili (kar je tu predstavljeno):

„Očetu misijona Mhombe!

Mnogo pozdravov! Jaz sem tvoj sin Janez in zelo bolan. Noge mi ne pustijo priti do Tebe. Mnogo ran imam. Zato Te prosim oče, Ti pridi k meni! Jaz ljubim vero Jezusa Kristusa. Priti pa res ne morem vsled bolnih nog. Stori mi oče to veselje, kajti mnogo imam trpeti pred pogani. Nimam ne obleke, ne zdravil. Prosim: oboje mi prinesi!

To Ti piše Tvoj sin Janez.“

Kdo je prinesel to pismo? Nihče mi ne odgovori. Pokličite ga, mogoče je še na dvorišču. Kličejo, iščejo, a nihče se ne oglasi. Čudno, da se je odstranil brez odgovora. Kdo pozna tega bolnika Janeza? Janeza sta tu v Mhombe le dva. eden je tu zunaj popolnoma zdrav, drugi se je napovedal za jutri, tudi zdrav. Ali je mar to kak kristjan, ki je došel iz sosednjega misijona? Nihče ne ve. Odprem popisno knjigo: Janeza sta le dva. Naročim katehistom, naj poizvedujejo.

Naslednje tedne sem obiskal mnogo krajev in povsod popraševal; toda o mojem Janezu ne duha ne sluha. Pozneje so prišli vsi katehisti, ki so prehodili vsa sosedna sela, a o Janezu niso nič izvedeli. En stavek v pismu se mi je zdel značilen: Natesva sana na vashenzi hava — Mnogo imam trpeti pred temi pogani. Spomnil sem se muk, ki so jih morali že večkrat trpeti novi kristjani od strani svojih sorodnikov. Vedno mi je šumelo po ušesih: „Pridi k meni, oče!“ — Kakor klic na pomoč. Še ponoči se mi je sanjalo o tem. Kako mi je bilo hudo, da mu ne morem pomagati. Shranil sem pismo in prosil Boga, naj pomaga revežu.

Niso bili vsi misijoni Lulange zopet zasedeni; le od časa do časa je prihajal misijonar iz Tozomaganga tu sem. Daljava do Mhombe je znašala 5 dni, do Merara in Igima celo 6. To so namreč tri središča v okraju Lulanga, kjer prebiva večje število kristjanov.

29. aprila 1920 sem prišel zopet v Lulango, da bi tam spovedoval za Veliko noč. Bil sem tam že en mesec in povsod sem popraševal po Janezu — toda vse zaman. Nekoč pa sem bil priča prizora, ki je bil kolikortoliko v zvezi z Janezom, kot sem se pozneje prepričal. Ob tej priliki sem namreč videl povzročitelja grozodejstev, ki jim je bil ubogi Janez izpostavljen.

Prišlo pa je takole: V pogovoru s pogani sem vprašal, če ima kdo na razpolago kožo kake velike kače, ker je kraj poln kač. Želel sem namreč dobiti lep eksemplar za muzej v Turinu. To vprašanje, kakor je za Evropejca nedolžno, je napravilo na pogane globok vtis. Vsi so bili presenečeni, kar se jim je poznalo na obrazih. Postal sem radoveden. Eden navzočih se je bil ob mojem vprašanju takoj odstranil, drugi so se pomenljivo smejali. Niso vedeli, kaj naj odgovore in so pogovor navajali na druge stvari.

(Dalje.)

Uslišane molitve

„V neki kočljivi zadevi je bilo meni in mojim otrokom na priprošnje pok. grofice Ledóchowske takoj pomagano, ko sem objubil dar za Vašo Družbo, ko sem poprej bila že nad vsem obupala. Hvalježnega srca objavljam zato moje uslišanje.“
A. K.

„Imel sem hripo in sem mislil, da bom moral opustiti stanovsko delo. Opravi sem devetdnevnicu k Vaši pok. ustanoviteljici in šlo mi je dan za dnem bolje. Objubil sem, da pustim krstiti poganskega otroka. Uslišala me je prečudovito, zakaj četudi čutim še nekaj posledic bolezn, vendar lahko redno podučujem.“
J. L.

„Odpeljali so mi avto na javni cesti med tem ko sem obiskal neko prijateljsko obitelj. Daroval sem 21 R. M. za otroka „Marijo Terezijo“. Drugi dan že, sem prišel v posest vozila. Označba o porabljenih km se je še poznala.“
Fr. S.

Msgr. Cessou, M. L. piše 6. febr. 1928 iz Lomé (Togo): „2. jan. mi je bilo na priprošnje Vaše ustanoviteljice čudovito pomagano. Že 2 meseca sem Boga prosil za neko uslišanje; ko sem začel prositi po pok. grofici T. Ledóchowski, sem bil v par dneh uslišan.“

„Pošiljam v zahvalo za srečno prestano preizkušnjo našega sina objubljeni znesek za 1 odkup zamorskega otroka „Jozef-a“. Prosim, da to objavite v svojih listih. Za naprej naj mi bo pokojna zamorska mati varhinja in priprošnjica.“
T. A.

„Pošiljam Vam znesek 50 frankov za krst 2 poganskih otrok. Ta znesek sem objubil, ako bom mogel na priprošnje grofice Ledóchowske plačati neki dolg. Posrečilo se mi je, in sedaj pošiljam kar sem objubil.“
R. J.

„Zvesta naročnica „Odmeva“ je dela ponoči neki bolni prijateljci podobico pok. Ledóchowske pod zglavje. Čez noč se ji je bula prelčila in ji ni bilo treba k operaciji.“
Iz K.

„V neki zelo težavni zadevi sem se obrnila na blagopokojno, ki sem jo v življenju osebno poznala, in sem objubila 50 Š ako me usliši. Po mnogih trudih in prizadevanju izvem danes, da se je vse izšlo po moji želji. Pošiljam 100 Š.“
E. B.

„Zahvaljujem se pok. grofici Ledóchowski za dober izid operacije in darujem v zahvalo 100 Din, ter se ji priporočam še nadalje.“
M. K. Leskovec.

„Pošiljam 30 Din, kot zahvalo Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo.“
J. P. Moste.

„V zahvalo za zdravje po priprošnji grofice M. Ter. Ledóchowske darujem 50 Din.“
Fr. B. Ljubljana.

„Srčno se zahvaljujem Mariji Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in prosim objave v „Odmevu“. V zahvalo pošiljam 30 Din za misljone.“
M. K. Starše.

„Pošiljam objubljen dar v zahvalo. Moj sin je trpel strašne bolečine na roki. Kljub vsem prizadevanjem zdravnikov se stanje ni nič izboljšalo. V zaupanju sem se obrnila s prošnjo na blagopokojno grofico Marijo Ter. Ledóchowsko in objubila mal znesek za afriške misljone in objavo v „Odmevu“, če bom uslišana, Rana na roki se je zacelila in fant je popolnoma zdrav.“
N. N.

O p o m b a u r e d n i š t v a: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno

o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske stolice.

POPOLNI ODPUSTEK,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta „Zamorca“.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta,

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca iz reda „pridigarjev“; ustanovni dan Klaverleve družbe.

POROČILA PROPAGANDE.

Preč. o. Mihana, družbe Belih očetov, je bil imenovan za apostolskega vikarja Tabore (Sr. Afrika), mesto msgr. Léonard.

Zahvale

za uslišane prošnje z darovi so dospele: v čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziki, škofu Slomšek, gr. Mar. Tereziji Ledóchowski, Mar. Celini — po 50 Din, 10 Din; 50 lir dar za krst zamorčka.

Priporočila v molitev

so dospela: Trebnje, Murščak, Breznik, Posto'na, Maribor, Trstenik, Bočna, Gor. Lendava, Čakovec, Sele pri Ptulu, Zalog, Ptuj, Zdobrava, Grozzana Col pri Vipavi, Pusto polje, Školja Loka, Bistrica, Celje, Preserje p. Radomlje; tovariš priporoča svojega prijatelja, da bi ostal na pravem potu. — Priporočajo presv. Srcu Jezusovemu, Materi Dobrega Sveta, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziki Deteta Jezusa, sv. očetu Piju X, škofu Slomšek, gr. Mar. Tereziji Ledóchowski. V zahvalo za uslišanje so obljubljeni darovi. — V molitev priporočamo vse zadeve naših milih dobrotnikov in naročnikov.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Njih svetosti papežu Piju XI.

sem podpisani(a) daroval(a) o priliki zlatomašniškega jubileja sledeče duhovne darove v globokem spoštovanju in hvaležnosti:

Sv. maš

Sv. obhajil

Duhovnih obhajil

Križevih potov

Rožnih vencev

Obiskov sv. Rešnjega Telesa

Raznih molitev

Vzdihljajev

Del ljubezni do Boga

Del ljubezni do bližnjega

Del samozatajevanja

Dobrih del

Jubilejni dar

Ime in priimek:

Kraj in pošta:

(Izpolnjeni list je poslati do 31. sept. 1929 Klaverjevi družbi.)

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce.

Žložil † Zambesi-misijonarš O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revščini in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatečemo se k Tebi, da prosimo za svoje najnesrečnejše brate in potolažimo Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo se Ti za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodelil. Z željo navdani, Tvojemu presvetemu Srcu zadostiti, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero in trdosrčnost! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi in njihovi predniki, začeni od nesrečnega kama do današnjega dne, žalili Tvoje božje veličanstvo. Kot povračilo in v spravo darujemo Ti naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov in cele katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom. Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtini senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške zamorce! Amen.

1. Odpustek 300 dni za vsak dan cele devetdnevnic.

2. Popoln odpustek med devetdnevnicami ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoji navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

☩ S cerkvenim dovoljenjem.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Duhovne prednosti

za podpornike in dobrotnike Klaverjeve družbe.

Deležni so:

1. 500 sv. maš, ki jih vsako leto opravijo afriški misijonarji in misijonski škofje za dobrotnike;

2. vsega zasluženja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira Klaverjeva družba;

3. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki jih krstijo v smrtni uri;

4. del in delovanja družbenic v zavodu sv. Petra Klaverja;

5. molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan družba;

6. sv. maše, ki se daruje tretjo nedeljo vsakega meseca v njihov namen, in sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi udje zanje;

7. po njih smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njih dušni mir, in istotako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen;

8. sv. maše, ki se daruje vsako leto meseca novembra za umrle podpornike in dobrotnike;

9. podporniki-duhovniki uživajo še posebne duhovne prednosti; tozadevni podatki se dobijo na zahtevo zastonj.

Pomožne misijonarke zaposlene pri administraciji.

Pomožne misijonarke za Afriko

so se posvetile popolnoma službi božji. Molijo in delajo za to, da bi se širilo kraljestvo Kristusovo v njih s tem, da vedno bolj napredujejo v popolnosti in budé v bližnjem navdušenje za misijone.

Ta način misijonskega delovanja je lasten samo njim; nobena druga kongregacija si doslej še ni postavila tega cilja.

Pomožne misijonarke se žrtvujejo za vse misijone v Afriki brez razločka s tem, da jim naklanjajo dušno in telesno pomoč, z besedo in tiskom, molitvijo in darovi. Urejajo in izdajajo liste in koledarje, sprejemajo darove, da jih pošiljajo misijonarjem itd.

Dela v upravi, uredništvu in računovodstvu odpadejo na sodalinje, ki morajo zato biti bolj izobražene, zlasti v jezikih, da so za imenovana dela sposobne.

Sodalinjam ob strani so takezovane pomočnice, ki so zaposlene pri tiskanju in ekspediciji ter opravljajo druga hišna dela. Ene kot druge imajo pred Bogom enako zasluženje in jih Cerkev enako cení.

Življenje v teh zavodih na zunaj ni strogo, vendar ga preveva duh zatajevanja in žrtev. Treba je, da so telesno zdrave in ubogljivega značaja, ki jih usposablja za mir in edinost.

Vrhovna hiša je v Rimu. Tja naj se obračajo dekleta za pojasnila oz. sprejem. Naslov je tale: Vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23) Via dell'Olmata 16, Italia. — Molčecnost je zagotovljena. Kandidatkinje bodo sprejete z materinsko ljubeznijo.

Memento za umrle.

M. Emanuela Maria od sv. Zakramenta. Pokojnica je bila vneta pospeševaltjica naše Družbe. - Terezija Čušin, podpornica.

Cast. M. Maria de Leo, vrhovna voditeljica gospe presv. Srca, umrla v Rimu.

Cast. M. Mr. Valburga, umrla v Princethorpe (Angleško) v 81. letu svoje starosti, od teh 58 let redovnih obljub.